

PARAULA I VIDA

¿Estimem prou el sagrament de la reconciliació?

El temps de Quaresma és temps apropiat per a demanar perdó dels pecats de forma sacramental, a través dels sacerdots que —sense cap mèrit seu— perdonen els pecats en nom i pel poder de Jesucrist. Especialment aquests dies, caminant vers la Pasqua, hem de celebrar el sagrament del perdó i de la reconciliació, amb humilitat i confiança.

Confessar-se és creure en la misericòrdia de Déu.

Els 4 consells del Papa Francesc per a la confessió:

1) Posar Déu al centre: no ens hem de confessar com uns castigats que s'han d'humiliar, sinó com a fills que corren a rebre l'abraçada del Pare. I el Pare ens aixeca en cada situació, ens perdona cada pecat. Déu perdona sempre!; 2) Recordar el perdó de Déu: després d'una confessió, recordem el perdó que s'ha rebut, atresorant aquesta pau al cor, aquesta llibertat que se sent a dins. No els pecats, que no existeixen ja més, sinó el perdó que Déu ens ha regalat; 3) Superar la vergonya: no romandre presoner de la vergonya, perquè Déu mai no s'avergonyeix de tu. Ell t'estima precisament allà, on tu t'avergonyeixes de tu mateix. I t'estima sempre; i 4) Confiar en la fidelitat de Déu: Déu sempre s'alegra de perdonar-nos. Quan ens torna a aixecar creu en nosaltres com la primera vegada, no es desanima. Som nosaltres els que ens desanimem, Ell no. Convé abandonar-se a l'amor, deixar-se transformar per l'amor i correspondre a l'amor de Déu.

Confessar-se és creure que podem canviar i que Crist ens ajuda a canviar. Ens cal viure la fe com un camí de seguiment de Jesucrist, en el qual caiem i ens aixequem, però que l'important és seguir, romandre, arri-

bar, viure amb Ell. No és tan important no caure mai, sinó aixecar-se humilment si hem caigut i tornar a començar de bell nou. I per la misericòrdia que vessa en nosaltres amb el sagrament del perdó, ho podrem aconseguir. Tot ho podem, amb la gràcia de Crist.

Confessar-se és reconèixer la pròpia vida mal feta, i esmenar-se. Si un es compara amb l'amor de Crist, amb la vida santa de la nostra mare la Verge Maria i la virtut dels sants, segur que trobarà que no és perfecte i que li cal millorar. Ningú amb prou seny no pot dir mai, «jo no tinc pecats» o «jo no faig res de dolent». Per més que les circumstàncies i la cultura ambiental ens condicionen parcialment, tots podem reconèixer que ens cal una conversió, i que ha de ser real i concreta. Per Crist, podem canviar i millorar, podem refer el camí mal fet.

Confessar-se és refer la comunió amb l'Església i aprendre a estimar com Jesús. Reconciliar-se amb Déu, sí, però també amb l'Església, amb els germans, als quals hem fet mal amb les nostres deficiències i pecats. Necessitem la paraula càlida, amorosa, paternal del sacerdot que en nom de Crist ens digui «*Jo t'absolc dels teus pecats*», per saber que no és una invenció meua, sinó una gràcia eclesial la que m'arriba amb tota certesa i em renova. El confessor m'escoltarà, m'aconsellarà, m'ajudarà... però sobretot, ell en nom de Crist, em farà arribar la gràcia del perdó que em restaura. No tinguem por de canviar per millorar en l'amor a Déu i al pròxim. Crist perdona a través dels sacerdots. Valorem-ho i aprofitem-ho de nou en aquesta Quaresma.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Exercicis espirituals a Balaguer

La Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer va acollir del dilluns 6 al divendres 10 de febrer, uns dies d'exercicis espirituals, predicats per Fra Jacint Duran, OFM Cap., Frare del Convent d'Arenys de Mar.

Hi va assistir l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, juntament amb un grup de setze preveres i un diaca de la diòcesi que, en un clima de germanor i introspecció, van poder aprofundir en la identificació amb Crist. Fra Jacint Duran els va acompanyar en el procés, tot seguint l'itinerari vital i espiritual de Sant Francesc d'Assís.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Jesús no escrivia whatsapps

El gran repte d'una comunicació és que el missatge es transmeti fidelment d'un punt a l'altre. Entre les persones la comunicació ens defineix: som éssers per als altres. Si no hi ha comunicació no som humans, ni tan sols ens podem considerar éssers vius, perquè tots es comuniquen d'una o altra manera.

Per això ens ha de preocupar que ens costi tant la comunicació i que negligim en les relacions amb els altres. Però encara ens ha de preocupar més que les generacions que estan venint només sàpiguen comunicar-se a través de les màquines. És la gran opció dels joves: fer

passar la seva vida a través d'una pantalla.

On queda la nostra veritat de fe quan afirmen que la Paraula es va fer persona humana? És possible poder imaginar-nos Jesús parlant a través d'una pantalla? Triant i ensenyant els seus deixebles online? Potser podrem argumentar que si Jesús vingués ara tindria mòbil i escriuria whatsapps. Però no ens enganyem, qualsevol instrument que fem servir per comunicar-nos condicio-

na i modifica el missatge comunicat. Per això, Jesús va ser Paraula que parlava, tocava, escoltava, mirava i olorava. Tot això no ho podem fer a través de la pantalla encara que ens ho venguin com a possible i enganyin els nostres sentits amb la realitat virtual.

El gran repte de la nostra societat actual és poder conservar el valor de la persona que tenim al davant i que no hi hagi res que passi pel davant de la seva presència real. Per a aquells que

han nascut i crescut tenint al davant pantalles hauran de poder discernir com s'han comunicat amb els altres i ser molt sincers en respondre aquesta pregunta: a la meua vida, no hauré estat més temps davant d'una màquina que no pas davant d'una persona? I ara aquesta pregunta ja val per a totes les generacions si parlem de qualsevol pantalla.

Apa, comenceu a sumar, a veure com us surten els comptes?

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRA Y VIDA

¿Valoramos el sacramento de la reconciliación?

El tiempo de Cuaresma es tiempo apropiado para pedir perdón de los pecados de forma sacramental, a través de los sacerdotes que —sin ningún mérito suyo— perdonan los pecados en nombre y por el poder de Jesucristo. Especialmente en estos días, caminando hacia Pascua, debemos celebrar el sacramento del perdón y de la reconciliación, con humildad y confianza.

Confesarse es creer en la misericordia de Dios. Los 4 consejos del Papa Francisco para la confesión: 1) Poner a Dios en el centro: no nos tenemos que confesar como unos castigados que deben humillarse, sino como hijos que corren a recibir el abrazo del Padre. Y el Padre nos levanta en cada situación, nos perdona cada pecado. ¡Dios perdona siempre!; 2) Recordar el perdón de Dios: después de una confesión, recordemos el perdón que se ha recibido, atesorando esa paz en el corazón, esa libertad que se siente dentro. No los pecados, que ya no existen, sino el perdón que Dios nos ha regalado; 3) Superar la vergüenza: no permanecer prisionero de la vergüenza, porque Dios nunca se avergüenza de ti. Él te ama precisamente allí, donde tú te avergüenzas de ti mismo. Y te quiere siempre; y 4) Confiar en la fidelidad de Dios: Dios siempre se alegra de perdonarnos. Cuando nos vuelve a levantar cree en nosotros como la primera vez, no se desanima. Somos nosotros los que nos desanimamos, Él no. Conviene abandonarse al amor, dejarse transformar por el amor y corresponder al amor de Dios.

Confesarse es creer que podemos cambiar y que Cristo nos ayuda a cambiar. Debemos vivir la fe como un camino de seguimiento de Jesucristo, en el que caemos y nos levantamos, pero que lo importante es seguir, permanecer, llegar, vivir con Él. No es tan importante no caer nunca, sino levantarse humildemente si hemos caído y volver a empezar de nuevo. Y por la misericordia que derrama en nosotros con el sacramento del perdón, lo podremos conseguir. Todo lo podemos, con la gracia de Cristo.

Confesarse es reconocer la propia vida mal hecha, y enmendarse. Si uno se compara con el amor de Cristo, con la vida santa de nuestra madre la Virgen María y la virtud de los santos, seguro que encontrará que no es perfecto y que necesita mejorar. Nadie con juicio no puede decir nunca, «yo no tengo pecados» o «yo no hago nada malo». Por más que las circunstancias y la cultura ambiental nos condicionan parcialmente, todos podemos reconocer que necesitamos una conversión, y que debe ser real y concreta. Por Cristo, podemos cambiar y mejorar, podemos rehacer el camino mal hecho.

Confesarse es rehacer la comunión con la Iglesia y aprender a amar como Jesús. Reconciliarse con Dios y con la Iglesia, con los hermanos, a los que les hemos hecho daño con nuestras deficiencias y pecados. Necesitamos la palabra cálida, amorosa, paternal del sacerdote que en nombre de Cristo nos diga «Yo te absuelvo de tus pecados», para saber que no es una invención mía, sino una gracia eclesial la que me llega con toda certeza y me renueva. El confesor me escuchará, me aconsejará, me ayudará... y, sobre todo, en nombre de Cristo, me hará llegar la gracia del perdón que me restaura. No tengamos miedo de cambiar para mejorar en el amor a Dios y al prójimo. Cristo perdona a través de los sacerdotes. Valorémoslo y aprovechémoslo de nuevo en esta Cuaresma.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Celebració de la Jornada del Malalt i de la Mare de Déu de Lourdes

L'Hospitalitat de Lourdes va celebrar la festa de la Mare de Déu de Lourdes, que coincideix amb la celebració de la Jornada del Malalt, amb una Eucaristia a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, a la que varen assistir molts fidels de La Seu d'Urgell i de les contrades immediates, en coincidir en dissabte festiu. La celebració eucarística fou presidida per Mn. Ignasi Navarri, el Rector de la Parròquia de Sant Ot, i concelebrada per Mn. Martín Hinojosa, Mn. Jordi Miquel i Mn. Evarist Vigatà. També a la resta de parròquies de la diòcesi es van fer celebracions eucarístiques en aquesta Jornada del Malalt, amb els grups parroquials vinculats a l'Hospitalitat de Lourdes.

A la Catedral, Mn. Ignasi Navarri va parlar de l'experiència del pelegrinatge a Lourdes, de la tasca

de l'Hospitalitat en el pelegrinatge i en la cura de les persones, i també va recordar la fe i la humilitat de Bernardeta, posant-la com a exemple a seguir en la nostra vida quotidiana. Després de l'homilia, es va oferir als fidels l'oli sacramental de l'Unció dels Malalts, en un acte que recorda el regal de Déu que ajuda a sanar i purificar l'esperit a qui el rep, i a través del qual

es demana al Senyor la salut del cos i de l'ànima.

En acabar la celebració, es va fer una processó per l'interior de la Catedral, i els fidels, amb les seves candeles enceses, van seguir la Mare de Déu de Lourdes, que era portada pels membres de l'Hospitalitat de Lourdes, tot cantant el conegut *Ave de Lourdes*, amb gran devoció.

Confirmacions a Esterrí d'Àneu

Dos joves de la parròquia d'Esterrí d'Àneu van rebre el sagrament de la Confirmació de l'Arquebisbe Joan-Enric el passat 12 de febrer, el VI Diumenge de durant l'any. La celebració eucarística fou concelebrada pel Rector de la parròquia d'Esterrí d'Àneu, Mn. Andreu Rodríguez, i va acollir

el seminarista Mateo Arias, que acompanyava l'Arquebisbe.

A la seva homilia, l'Arquebisbe glossà breument les lectures de la Paraula de Déu i se centrà en una catequesi del do de l'Esperit Sant que rebien els confirmands i que els altres membres de la parròquia ja havien rebut. Un do que ens divinitza, ens omple de gràcia i en fa lloar Déu, pregar amb alegria, ser lliures de veritat i donar testimoni convençut de l'amor de Déu.

Animà a pregar i a tenir fe, i parlà de la solidaritat amb els qui passen fam, i d'estar a prop per l'oració i les ajudes dels qui miren de cooperar amb els damnificats pel terratrèmol de Turquia i Síria. També encoratjà els joves confirmands a buscar sempre l'amor més gran en la seva vida.

Al final de la Missa, l'Arquebisbe regalà als joves un Nou Testament.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «L'amor va més enllà de l'útil, el convenient i el que és degut; l'amor genera sorpresa, inspira impulsos creatius, gratuïts» (16 d'agost).

@Pontifex_es: «El testimoni dels ancians uneix les edats de la vida i les dimensions del propi temps: passat, present i futur. Les edats de la vida no són mons separats que competeixen entre si. L'aliança d'ancians i nens salvarà la família humana» (17 d'agost).

@Pontifex_es: «Jesús ens revela la paciència de Déu, el Pare que té misericòr-

dia de nosaltres i ens crida fins a l'última hora, que no exigeix la perfecció sinó l'impuls del cor, que intenta obrir-se pas en el nostre interior fins i tot quan tanquem el nostre cor» (18 d'agost).

@Pontifex_es: «Estimar com Jesús significa servir i donar la vida. Servir, és a dir, no anteposar els propis interessos; combatre la indiferència, compartir els dons que Déu ens ha donat. Donar la vida és sortir de l'egoisme per a fer de l'existència un do, lliurar-se a qui ho necessita» (19 d'agost).

Lliurament del IX Memorial Pere Tena a Barcelona

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, reivindicà el treball eclesial de traducció dels textos litúrgics com a una aportació fonamental a la llengua i a la cultura catalana, en el lliurament del IX Memorial Pere Tena que atorga el Centre de Pastoral Litúrgica (CPL), i que es va dur a terme el dimecres 8 de febrer.

El reconeixement, enguany, fou per a la tercera edició catalana del Missal Romà, publicada l'any passat, i per a l'edició catalana de la Litúrgia de les Hores del 2016. Dues edicions que marquen l'ús de la llengua en totes les celebracions litúrgiques, tant les misses com la resta d'oficis. Ara s'ha publicat la tercera edició del Missal Romà, però després del Concili Vaticà II el català va ser una de les primeres llengües que va comptar amb una traducció aprovada per la Santa Seu. Mons. Vives va posar en relleu la tasca de les desenes de persones que han participat en les traduccions dels textos litúrgics al català al llarg dels anys.

Va assenyalar que la traducció dels textos litúrgics és un monument a la llengua i a la cultura catalana, per com s'han elaborat i perquè són un instrument de difusió d'una llengua per parlar amb Déu; com un ús de la llengua que toca el cor de les persones. L'Arquebisbe considera que cal posar en valor aquesta tasca en un moment en què l'Esglè-

sia a Catalunya està sofrint una injusta persecució i que no es valora tot el que ha fet.

El premi es lliurà a la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), presidida per Mons. Vives, i comptà amb els delegats de Litúrgia i de Música de les diòcesis catalanes.

Recomanacions finals de l'Assemblea Continental Europea sobre Sinodalitat

Es bisbes i representants per Europa del Sínode sobre la Sinodalitat, reunits a Praga el febrer de 2023, van fer públic, al final de quatre dies d'escolta i diàleg, algunes prioritats a nivell de l'Assemblea sinodal:

- aprofundir en la pràctica, la teologia i l'hermenèutica de la sinodalitat. Hem de redescobrir quelcom que és antic i que pertany a la naturalesa de l'Església, i que és sempre nou. Aquesta és una tasca per a nosaltres. Estem fent els primers passos d'un camí que s'obre a mesura que el recorrem;
- afrontar el sentit d'una Església tota ministerial, com a horitzó on inserir la reflexió sobre els carismes i els ministeris (ordenats i no ordenats) i sobre les relacions entre ells;
- explorar formes d'exercici sinodal de l'autoritat, o del servei d'acompanyament de la comunitat i de custòdia de la unitat;
- aclarir els criteris de discerniment del procés sinodal i a quin nivell, del local a l'universal, es van prenent les decisions.
- prendre decisions concretes i valentes sobre el paper de les dones dins l'Església i sobre la seva major implicació a tots els nivells, fins i tot en la presa de decisions (*decision making and taking*);
- considerar les tensions que envolten la litúrgia, per entendre de forma sinodal l'Eucaristia com a font de la comunió;
- tenir cura de la formació a la sinodalitat de tot el Poble de Déu, amb especial atenció al discerniment dels signes dels temps, per tal de dur a terme la missió comuna;
- renovar el sentit viu de la missió, superant la fractura entre fe i cultura per tornar a portar l'evangeli al cor de la gent, trobant un llenguatge capaç d'articular la tradició i l'actualització, però sobretot caminant juntament amb les persones en comptes de parlar d'elles o a elles. L'Esperit ens demana que escoltem el crit dels pobres i de la terra a la nostra Europa, i en particular el crit desesperat de les víctimes de la guerra que demanen una pau justa.

Podeu llegir el document sencer aquí:

<https://www.bisbaturgell.org/index.php/ca/mes-noticies/895-noticies-2021-urgell/12921-assemblea-continental-europea-recomanacions-finals>

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Feliu de Llobregat: Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fundador a Granada de l'Orde Hospitalària (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Vermon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

9. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. de les oblates benedictines. Sant Feliu de Llobregat:

Sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.

10. ■ Divendres [Gn 37,34.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg. fund. de les religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Eulogi,

prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

12. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jo 4,5-42 (o bé, més breu: 4,5-15.19b-26.40-42)]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

Diumenge II de Quaresma (A)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill estimat: escolteu-lo»

Transfiguració de Crist (1487), de Giovanni Bellini. Museu de Capodimonte, Nàpols (Itàlia)

Per a entendre l'escena que llegim avui a l'Evangeli, hem de tenir en compte el final del capítol anterior quan Pere s'oposa radicalment a Jesús que anunciava que havia d'anar a morir a Jerusalem. La transfiguració és ja un tast de la resurrecció. És la gran alegria que experimenten els tres apòstols: *Que n'estem de bé, aquí dalt! Si voleu, hi farà tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.* S'hi troben tan bé que no necessiten res més. La mort que rebutja Pere no serà, per tant, el final de la vida de Jesús, sinó només el pas per a la resurrecció. I arriba una veu des del cel: *Els cobrí un núvol lluminós i del núvol estant una veu digué: Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut: escolteu-lo.* El núvol lluminós és la presència del Pare que mostra clarament, amb les seves paraules, que Jesús és el seu Fill estimat, el qui compleix la seva voluntat. Pere li deia a Jesús que s'oblidés d'anar a Jerusalem a patir i a morir; però ara la veu del Pare del cel li està dient: Pere, el camí de Jesús és l'únic camí que Déu vol. Per tant, el dolor, el sofriment, la mort són el camí encertat, però no el terme final. Ara el que cal és tornar a la missió: queda encara molt de camí a fer: la passió, la mort i sobretot la resurrecció. *Moisès i Elies* que representen la Llei i els profetes estan ja superats: el *Fill estimat* de Déu és només Jesús. El camí de la creu també el va passar Abraham: *Ves-te'n del teu país, de la casa del teu pare cap al país que jo t'indicaré:* és la renúncia total la que se li demana. Però el final és també: *Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-te.* El mateix ens recorda Pau: *Tot el que has de sofrir suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Perquè Jesucrist ha desposseït la mort del poder que tenia i ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.* El camí de Jesús és dolor i sofriment per arribar a la vida plena, a la felicitat total.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 12,1-4a)

En aquells dies, el Senyor digué a Abram: «Ves-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per beneir. Beneiré els qui et beneixin, però els qui et maleeixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per beneir-se.» Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

► Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Ell ens ha salvat i ens ha cridat a una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la bona nova de l'evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els duqué dalt una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu, hi farà tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això quan els cobrí un núvol lluminós, i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho, els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixequen-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

► Lectura del libro del Génesis (Gén 12,1-4a)

En aquellos días, el Señor dijo a Abrán: «Sal de tu tierra, de tu patria, y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré. Haré de ti una gran nación, te bendeciré, haré famoso tu nombre y serás una bendición. Bendeciré a los que te bendigan, maldeciré a los que te maldigan, y en ti serán benditas todas las familias de la tierra». Abrán marchó, como le había dicho el Señor.

► Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 1,8b-10)

Querido hermano: Toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios. Él nos salvó y nos llamó con una vocación santa, no por nuestras obras, sino según su designio y según la gracia que nos dio en Cristo Jesús desde antes de los siglos, la cual se ha manifestado ahora por la aparición de nuestro Salvador, Cristo Jesús, que destruyó la muerte e hizo brillar la vida y la inmortalidad por medio del Evangelio.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto. Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisés y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y, tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis». Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo.

Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».